

БЪЛГАРСКИТЕ МЕДИЦИНСКИ СЕСТРИ ПЪТЯТ КЪМ СВОБОДАТА

Българските медицински сестри Кристияна Вълчева, Нася Ненова, Валя Червенияшка, Валентина Сиропулу, Снежана Димитрова, д-р Здравко Георгиев и палестинският лекар с българско гражданство Ашраф ал-Хаджудж се завърнаха в България. Те кацнаха на 24 юли на летище София със самолета на първата дама на Франция Сесилия Саркози след като прекараха 8 години, 5 месеца и 14 дни в либийски затвори. В Либия смъртната им присъда бе заменена с доживотен затвор срещу подписана от тях декларация, че няма да предявяват съдебен иск към либийската държава или към либийски граждани. 45 минути след слизането на медиците от самолета държавният глава Георги Първанов издаде указ за тяхното помилване.

Медиците бяха освободени, след като еврокомисарката Бенита Фереро-Валднер е подписала в Триполи споразумение от пет точки. „В този щастлив ден можем да се поздравим. Смятам, че дължим този ден на хуманитарен успех на едни колективни усилия на ЕС, но трябва да подчертая и ролята на Франция...“, заяви европейският комисар по външни отношения Бенита Фереро-Валднер, която прие съдбата на медиците като лична кауза. Тя подчерта ролята на председателствата на Великобритания, Германия, Португалия, Франция и Италия за положителната раз-

връзка на случая с нашите медици. За големия си принос за освобождаването на невинно осъдените медици Бенита Фереро-Валднер, френския президент Никола Саркози и съпругата му Сесилия получиха званието почетен гражданин на София. Нека си припомним, че в предизборната си кампания френският президент даде дума да освободи медиците и изпълни обещанието си. Ключова фигура за освобождаването на сестрите е и емирът на Катар шейх Хамад бин Халифа ал Тани, на който Никола Саркози специално благодари. Според арабските медици именно той е платил обезщетението на семействата на заразените деца. Те са получили общо 460 млн. долара.

Каква ще е отгук нататък съдбата на нашите медици, станали изкупителни жертви в Либия, е трудно да се прогнозира. След пристигането си в България те бяха подложени на пълни медицински изследвания. Държавата ги подкрепи със символичната сума от по 500 евро. „М-Тел“ им дари апартаменти и мобилни телефони. Обещани са им максимални доживотни пенсии в размер на 490 лв. и социални осигуровки. Но травмата в душата на тези невинно осъдени и подлагани на зверски изтезания хора е трудно излечима, твърдят психолозите. Валя Червенияшка все още не може да излезе на улицата без някой да я придружава, тъй като е изгубила навика да се движи самостоятелно. Нася Ненова

не смее да се върне към професията си, защото не е в състояние отново да носи отговорност за живота на децата. Валентина Сиропулу иска да живее известно време на хотел, защото не знае какво да прави с пълната свобода.

Каква е цената за освобождаването на невинните медици и не бяха ли използвани те като разменна монета в сложната дипломатическа битка с Кадафи? Наистина синът на Кадафи - Сейф Ал Ислам, който оглавява фондация „Кадафи“, призна за изтезанията на българите. Може да се каже, че в Либия получиха всичко, каквото поискаха, макар че години наред нарушаваха човешките права на шестима български граждани. При това ЕС вдигна последните барниери пред сътрудничеството си с Джамахирията.

А България? България успя да отстои първата си сериозна кауза като член на ЕС и получи подкрепата на всичките й членове. Но ние, българите платихме скъпо за тази победа.

Президентът Георги Първанов:

Вие сте истинските победители в тази битка за свобода и правото на достоен живот. Вие показвахте едни от най-силните черти на нашия национален характер. Вярвам, че тук в Родина ще получите тази топлина и подкрепа, която досега поддържа духа ви от разстояние.

За съжаление либийският съд не се съобрази с неоспоримите юридически и научни доказателства за невинността на медиците. И смъртната присъда и трансформацията ѝ в доживотна прикриват истинските причини за възникването

и разпространението на СПИН епидемията в Бенгази. Ние, българите платихме тежка цена за тази победа.

Кристияна Вълчева:

Искам да възстановя живота си приблизително в този вид, в който беше преди много години. Надеждата умира последна. Непрекъснато се надявахме, страхувахме се да го кажем, в последните дни през цялото време мълчахме, но всяка една от нас имаше надежда. В 4 часа сутринта ни го съобщиха, в 6 без 15 напуснахме голямата порта на затвора „Джудейда“, и се качихме на френския самолет. В такова състояние

съм, че все още нищо не усещам. Знам, че съм свободна, че съм на българска земя, но все още не мога да го осъзная като действителност. Спомените ми от Либия не са само лоши, обикновените хора в Либия са едни нормални и добри хора, подчерта тя.

Снежана Димитрова:

Живях за този момент и го дочаках. Никога не съм имала смъртна присъда, тя не е била моя.

Д-р Здравко Георгиев:

„Свободни сме, слава Богу свободни сме! Винаги съм вярвал в това“.

Ашраф ал-Хаджудж:

„Благодаря на Велика България!“

Снежана Димитрова пред немското списание „Щерн“:

„Аз успях да премина през този ад, без да наклеветя някого“

Тя описва условията на живот, изтезанията и отчаянието, както и съжителството с останалите пет българки през близо деветте години в либийския затвор. Либийски съдилища я осъждат три пъти на смърт, защото две от другите четири медицински сестри подписват или сами написват признания, в които има обвинения и срещу нея. „Най-лошото беше, че никоя от жените не се извини за написаните признания“. Дори палестинският лекар пише признание срещу нея, но когато се срещат, той се извинява. Казва, че са го заплашили, че ще доведат четирите му сестри и ще ги изнасят пред очите му. ■

По материали от печата
Снимки: БТА

